

HANS KEILSON

Ballade van
de aardse Jood
en andere gedichten
1933 – 1944

Uit het Duits vertaald door Jos Versteegen

TWEETALIGE UITGAVE

Het lijkt wel alsof ik mezelf prikkel tot deze gedichten, mezelf wek.
Het vuur uit de hemel haal; niet wacht tot het naar beneden komt.

HANS KEILSON, Dagboek 1944

Amsterdamer Lied

Zu Amsterdam im vierten Stock
mit einer Laus im Haar,
da lebten wir, mein Schatz und ich,
dreiviertel und ein Jahr.

Wir liebten uns am Schwanenteich
des Nachts im Vondelpark.
Der Himmel glänzte: Leuchtmetall,
die Erde roch so stark.

Die Freiheit saß uns im Genick,
zuvor die Polizei.
In Amsterdam war es noch kalt
im Tulpenmonat Mai.

Weit draußen rauscht das große Meer
bei Zandvoort und Zaandam.
Doch dahinaus gelangt nur, wer
es auch bezahlen kann.

Es lebt sich in der schönsten Stadt
selbst mit der liebsten Frau,
wenn man dort keine Arbeit hat,
am Ende ungenau.

Amsterdams lied

Vier hoog woonden mijn schat en ik,
met in ons haar een luis.
Een jaar en negen maanden lang
was Amsterdam ons thuis.

Het Vondelpark, de zwanenvijver –
daar kusten wij elkaar.
Een nachthemel als glansmetaal.
De aarde geurde zwaar.

De vrijheid zat ons op de hielen,
zoals daarvóór agenten.
We schreven mei, de tulpenmaand,
het was een koude lente.

Ver weg, daar ruist de grote zee,
bij Zandvoort en Zaandam.
Maar daarheen reizen lukt alleen
wie het betalen kan.

Hoe mooi de stad waarin je woont,
hoe lief je vrouw ook is,
zo zonder werk blijft je bestaan
uiteindelijk ongewis.

OFT DENK ICH: wenn ich alt bin und ich denk
an jene Tage, da ich lieb und schrieb
Dir Vers auf Vers, und mir von Deiner Lieb
ein Kuss nur blieb, dessen ich eingedenk;

und les – so denk ich weiter – einsam dann
mit meinen alten Augen, was ich schrieb,
und mir zum letzten Male Du, mein Lieb,
den Atem schenkst, in dem Dein Herzschlag rann, –

dann spür ich heut, das erste Grau im Haar
und bittere Furchen um den Sehnsuchtmund,
späten Erinnerens sanften Dämmerstrom,

wie er mir löst der Gier verrucht Atom.
Dein ewig Wesen steigt in diese Stund,
da ich der Zeit entrückt, der Ängste bar.

VAAK DENK IK: als ik oud ben en ik denk
aan liefdesdagen, toen ik verzen schreef
voor jou, steeds weer, en van jouw liefde bleef
mij slechts één kus die ik dan nog gedenk;

en lees ik – dat is ook waaraan ik denk –
met oude ogen, eenzaam, wat ik schreef,
en je adem, waar je hart in kloppen bleef,
zweeft naar me toe als jouw laatste geschenk, –

dan ben ik, met haar dat begint te grijzen
en bittere plooiën om een mond die smacht,
vandaag al door die terugblik, schemerzacht,

van 't kwalijk virus van de lust bevrijd.
En dan zie ik, ontsnapt aan angst en tijd,
jouw eeuwig wezen voor mijn oog verrijzen.